
Feature Text

Фичер Текст

Φέατιουρ Κειμένου

Designed to fill the pages of *T: The New York Times Style Magazine* to the brim while still being comfortable to read, Feature Text excels at stuffing as much information into its forms as possible, going to the brink of condensedness without actually looking condensed.

PUBLISHED
2025

DESIGNED BY
BERTON HASEBE AND CHRISTIAN SCHWARTZ
ILYA RUDERMAN
PANAGIOTIS HARATZOPOULOS

6 STYLES
3 WEIGHTS W/ ITALICS

FEATURES
PROPORTIONAL/TABULAR LINING FIGURES
FRACTIONS (PREBUILT AND ARBITRARY)
SUPERSCRIPT/SUBSCRIPT
SMALL CAPS (ROMAN & ITALIC)

The face's narrowness is offset by a high x-height to enhance readability. An exaggeratedly angled stress squeezes white space out, yielding an overall dark text color. Relatively low contrast in the main strokes countervailed by sharp, elegant serifs creates a kinetic rhythm in blocks of text. Take advantage of its overall narrow mien and compact extenders to lead it tight and set it in skinny columns.

Feature Text LCG Regular
Feature Text LCG Regular Italic
Feature Text LCG Bold
Feature Text LCG Bold Italic
Feature Text LCG Extrabold
Feature Text LCG Extrabold Italic

Rather than using ambiguous names like “Pro”, “World” or “WGL” for our font files with extended language support, we have devised a simple way to denote which alphabets are supported in complex families like Feature.

LC
Latin + Cyrillic

Font files with **LC** in the family name support our full standard range of languages that use the **Latin** alphabet, plus languages that use **Cyrillic**, including Russian, Ukrainian, Belorussian, Serbian, and Bulgarian.

LG
Latin + Greek

Font files with **LG** in the family name support our full standard range of languages that use the **Latin** alphabet, plus monotonic **Greek**.

LCG
Latin + Cyrillic + Greek

Font files with **LCG** in the family name support our full standard range of languages that use the **Latin**, **Cyrillic**, and **Greek** alphabets.

RECOMMENDED MINIMUM & MAXIMUM SIZES

FEATURE DISPLAY LCG, 40 PT+

Regional trading
ЗНАЧЕНИЮ
Λονδίνο

FEATURE DECK LCG, 18 - 40 PT

Более вероятным в свете того
Ναπολεόντειοι Πόλεμοι
This official inquiry

FEATURE TEXT LCG, 8 - 18 PT

Υπάρχουν όμως ιστορικές αποδείξεις για να το επιβεβαιώσουν
As Merchants of London trading into the East Indies
Англоязычную научную терминологию его

A COMPLEMENT TO THE PRINT EDITION WAS STARTED IN APRIL
 Une association indépendante rassemblant 3 fédérations nationales
 He found the Norwegian countryside to be “picturesque” and gave a
A SERIES OF NEW SALON EXHIBITS FROM 1861 THROUGH TO 1865
Densità di popolazione di 117 ab./km² superiore alla media nazionale
The prize was established in August 1991 by the European Parliament

FEATURE TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, 14 PT

ARKADAŞLARININ TABLOLARININ SERGİLENDİĞİ BİR MÜZEYE
 Since then, these regional names have lost their specific meaning
 Trong các thế hệ sau sự phổ biến của điện thoại thông minh và sự
ITS PLUMAGE WAS PRIMARILY WHITE, GREY AND DARK BROWN
The ozone layer is uniquely important in blocking ultraviolet light
Äußerst edel und kostbar, die verarbeiteten Materialien sind Gold

FEATURE TEXT BOLD, BOLD ITALIC, 14 PT [ALTERNATE M a g]

A NEW BIRD SPECIES WAS FOUND ON THE ISLAND OF RÉUNION
 La Escuela de Barbizon— aunque pasado algún tiempo evolucionó
 The doctor was immortalized in a portrait Van Gogh made of him
NINETEEN SPECIMENS EXIST IN MUSEUMS AROUND THE WORLD
The mechanism was electrified in the 1930s and it was restored in
Renaissancegevel beeldt een gouden zon uit met 56 stralen op een

FEATURE TEXT EXTRABOLD, EXTRABOLD ITALIC, 14 PT [ALTERNATE R W a 3 5 6 9]

ВРЕМЯ ЕЖЕГОДНО ВЫСАЖИВАЕТСЯ ОКОЛО 13 000 ГА ЛЕСОВ
Дании обитает 47 видов млекопитающих, из них 19 включены в
Ископините од старо камено време сведочат за присуството на
ГОРАЗДО БОЛЕЕ ВЕСОМЫЙ ВКЛАД В ИЗУЧЕНИЕ ЛОКАЛЬНЫХ
Известна звезда в Галактиката е поне на 19,1 милиарда години
Сетевые связи также необходимы для повышения живучести

FEATURE TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, 14 PT

МЕЗОЛИТУ ПЕРЕТИНАЛИ ПРОТОКУ ПО КРИЖАНОМУ МОСТУ
Жердегі бақылаушыға аспандағы мыңдаған жеке жұлдыздар
Шесткилометровия мост Йоланд изграден през 1972 година
ОПРЕДЕЛЯЮЩИЕ ЭТУ ИЕРАРХИЮ, ЯВЛЯЮТСЯ ВЛАСТНЫМИ
Насчитывала несколько сот островов образывавших три
Геталанді на півдні Швеції, де є археологічні паралелі деяким

FEATURE TEXT CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 14 PT [ALTERNATE k 9]

ОВЕ ПЛАНИНЕ ТАКОЇЕ ИМАЈУ НАЈВЕЋИ ГЛЕЧЕР НА КОПНУ
Настолькі маленькай, што толькі некалькі зорак з пярэдняга
Дуже віддалених галактик триває мільйони й мільярди років
ШВЕЦИЯ БЕЛӘН ТОТАШТЫРҒАН ПАРОМНАР ХУЖАСЫ ЕЛДА
Искусственных производительных сил над естественными
Был и настоящий восточный рубин, и гранаты всех мастей

FEATURE TEXT CYRILLIC EXTRABOLD, EXTRABOLD ITALIC, 14 PT [ALTERNATE я а]

ΟΠΩΣ ΗΔΗ ΑΝΑΦΕΡΘΗΚΕ Ο ΝΟΜΠΕΛ ΔΕΝ ΑΝΕΦΕΡΕ ΠΟΤΕ ΣΤΗ
 Τίτλος του εκλέκτορα περιποιούσε μεγάλη αίγλη ενώ συνοδευόταν
 Πάπες και αυτοκράτορες ήρθαν σε σύγκρουση για τη διοίκηση της
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ ΞΕΚΙΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ
Πολύ απλή απόδειξη αποδίδεται στον Πυθαγόρα, συχνά αναφέρεται
Ομάδα είναι οι Ρώσοι που αποτελούσαν το 23% το πληθυσμού το 1971

FEATURE TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, 14 PT

ΩΣΤΟΣΟ, ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ
 Στις 18 Φεβρουαρίου 1920, η Ρωσία και η Εσθονία υπέγραψαν τη
 Είναι η πρωτεύουσα της χώρας, αλλά το ανώτατο δικαστήριο και
ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ
Σημαντικά στη λεγόμενη «Αυστριακή σχολή» οικονομικής σκέψης
Τελικά, πολλοί μαθηματικοί μελετούν τα μαθηματικά για καθαρά

FEATURE TEXT GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 14 PT [ALTERNATE κ]

ΣΤΗ ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ
 Λαϊκό Μέτωπο κέρδισε τις πρώτες ελεύθερες κοινοβουλευτικές
 Είναι καθεδρικός ναός, ο οποίος κατασκευάστηκε τον 12ο αιώνα
ΑΪΖΕΝΣΤΑΪΝ ΚΑΙ ΓΚΡΙΓΚΟΡΙ ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΦ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΓΙΑ
Δραπέτευσαν από τη Σκωτία και οι Κόμουν έκαναν κατάσχεση των
Γκόλγουει συνέχισε να παρακμάζει και το 1911 είχε 150 κατοίκους

FEATURE TEXT GREEK EXTRABOLD, EXTRABOLD ITALIC, 14 PT

FEATURE TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, EXTRABOLD, 16/20 PT

REGULAR SMALL CAPS

REGULAR

BOLD

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

REGULAR ITALIC

EXTRABOLD

REGULAR ITALIC

THE SPANISH WAR, which began in 1739, and the French war which soon followed it occasioned further increase of the debt, which, on the 31st of December 1748, after it had been concluded by the **Treaty of Aix-la-Chapelle**, amounted to £78,293,313. The most profound peace of the seventeen years of continuance had taken no more than £8,328,354. from it. A war of less than nine years' continuance added £31,338,689 to it (Refer to James Postlethwaite's *History of the Public Revenue*). During the administration of Mr. Pelham, the interest of the public debt was reduced from 4% to 3%; or at least measures were taken for reducing it, from four to three per cent; **the sinking fund** was increased, and some part of the public debt was paid off. In 1755, before the breaking out of the late war, the funded debt of Great Britain amounted to £72,289,673. On the 5th of January 1763, at the conclusion of the peace, the funded debt amounted to £122,603,336. The unfunded debt has been stated at £13,927,589. But the expense occasioned by the war did not end with the conclusion of the peace, so that though, on the 5th of January 1764, the funded debt was increased (partly by a new loan, and partly by funding a part of the unfunded debt) to £129,586,782, there still remained (according to the very well informed author of *Considerations on the Trade and Finances of Great Britain*) an unfunded debt which was brought to account

FEATURE TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, EXTRABOLD, 16/20 PT

REGULAR SMALL CAPS

REGULAR

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

BOLD

EXTRABOLD

REGULAR ITALIC

СИТУАЦИОНИЗМ СЛОЖИЛСЯ на стыке неболь-
ших художественно-политических течений:
Леттристского интернационала, Междуна-
родного движения за имажинистский бау-
хаус, а также Лондонской психогеографи-
ческой ассоциации. Также в ситуационизме
прослеживается влияние *дадаизма, сюрре-
ализма, антигосударственного марксизма
и флюксуса*. Большое влияние на идеологию
группы оказало также восстание в Венгрии
1956 г. и возникшие там советы рабочих.
Признано также влияние «Формуляра нового
урбанизма», выпущенного под псевдонимом
Жиля Ивена в 1953 году **Иваном Щегловым**.
Движение, названное Ситуационистским
интернационалом, было основано в 1957 г. в
итальянском городе **Коза д'Аросса**. Едино-
личным лидером и теоретиком движения
стал француз Ги Дебор – его часто упрекали
в диктатуре по отношению к другим членам
движения. Кроме того, участие в SI принима-
ли шотландский писатель Александр Троччи,
английский писатель Ральф Рамни (*основа-
тель Лондонской психогеографической ас-
социации – был одним из первых изгнан из SI*),
датский художник-вандалист Асгер Йорн,
ветеран венгерского восстания Аттила Кота-
ни, французская писательница и художница
Мишель Бернштейн (жена Ги Дебора), а так-
же Рауль Ванейгем. В отличие от многих дру-
гих художественно-политических движений

FEATURE TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, EXTRABOLD, 16/20 PT

REGULAR SMALL CAPS

REGULAR

REGULAR ITALIC

PROPORTIONAL
LINING FIGURES

BOLD

EXTRABOLD

REGULAR ITALIC

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ήταν καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε *την πολιτική γραμμή της Αριστεράς* καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ **τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας**. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της **Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων** και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα. Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν

 FEATURE TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.” The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner,

 FEATURE TEXT BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.” The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of

 FEATURE TEXT EXTRABOLD, EXTRABOLD ITALIC, 10/13 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.” The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the

FEATURE TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 10/13 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре

FEATURE TEXT CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от

FEATURE TEXT CYRILLIC EXTRABOLD, EXTRABOLD ITALIC, 10/13 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной

FEATURE TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λε-

FEATURE TEXT GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν

FEATURE TEXT GREEK EXTRABOLD, EXTRABOLD ITALIC, 10/13 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ *τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας*. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της

 FEATURE TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 9/12 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.” The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. However, it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word

 FEATURE TEXT BOLD, BOLD ITALIC, 9/12 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.” The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

THE STATE OF CRITICISM

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. However, it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concern-

FEATURE TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 9/12 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Летристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коца д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации – был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Кота-

FEATURE TEXT CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 9/12 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами. Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

ИСТОКИ СИТУАЦИОНИЗМА

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Летристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коца д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации – был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Кота-

FEATURE TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 9/12 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι

FEATURE TEXT GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 9/12 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972. Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «Θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Το κίνημα των Σιτουασιονιτών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα *θεωρητικά θεμέλια* της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στίλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Κα-

 FEATURE TEXT REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 8/11 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.”

Methodologies of Aesthetics

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

The State of Criticism

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state that would be impossible if aesthetic theory were firmly grounded. This situation appears to me to be due to the inherent inadequacy and inconclusiveness of empirical aesthetics when it stands alone; the grounds of this inadequacy

 FEATURE TEXT BOLD, BOLD ITALIC, 8/11 PT

EVERY INTRODUCTION to the problems of aesthetics begins by acknowledging the existence and claims of two methods of attack—the *general, philosophical, deductive*, which starts from a complete metaphysics and installs beauty in its place among the other great concepts; and the *empirical, or inductive*, which seeks to disengage a general principle of beauty from the objects of aesthetic experience and the facts of aesthetic enjoyment: an example of Fechner’s “aesthetics from above and from below.”

METHODOLOGIES OF AESTHETICS

The first was the method of aesthetics par excellence. It was indeed only through the desire of an eighteenth-century philosopher, Baumgarten, to round out his “architectonic” of metaphysics that the science received its name, as designating the theory of knowledge in the form of feeling, parallel to that of “clear,” logical thought. Kant, Schelling, and Hegel, again, made use of the concept of *the Beautiful* as a kind of keystone or cornice for their respective philosophical edifices. Aesthetics, then, came into being as the philosophy of the Beautiful, and it may be asked why this philosophical aesthetics does not suffice; why beauty should need for its understanding also an aesthetics “von unten.”

THE STATE OF CRITICISM

The answer is not that no system of philosophy is universally accepted, but that *the general aesthetic theories* have not, as yet at least, succeeded in answering the plain questions of “the plain man” in regard to concrete beauty. Kant, indeed, frankly denied that the explanation of concrete beauty, or “Doctrine of Taste,” as he called it, was possible, while the various definers of beauty as “the union of the Real and the Ideal” “the expression of the Ideal to Sense,” have done no more than he. No one of *these* aesthetic systems, in spite of volumes of so-called application of their principles to works of art, has been able to furnish a criterion of beauty. The criticism of the generations is summed up in the mild remark of Fechner, in his “Vorschule der Aesthetik,” to the effect that the philosophical path leaves one in conceptions that, by reason of their generality, *do not well fit* the particular cases. And so it was that empirical aesthetics arose, which does not seek to answer those plain questions as to the enjoyment of concrete beauty down to its simplest forms, to which philosophical aesthetics had been inadequate. But it is clear that neither has empirical aesthetics said the last word concerning beauty. Criticism is still in a chaotic state that would be impossible if aesthetic theory were firmly grounded. This situation appears to me to be due to the inherent inadequacy and inconclusiveness of empirical aesthetics when it stands alone; the grounds of

FEATURE TEXT CYRILLIC REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 8/11 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами.

Предпосылка

Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

Истоки ситуационизма

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации – был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница и художница Мишель Бернштейн (жена Ги Дебора), а также Рауль Ванейгем. В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое полити-

FEATURE TEXT CYRILLIC BOLD, BOLD ITALIC, 8/11 PT

Ситуационизм: направление в западном марксизме, возникшее в 1957 в результате отпочкования от троцкизма. Активно проявило себя во время Майских событий 1968 г. во Франции. Критика капитализма и партийной бюрократии привела к сближению ситуационистов с анархистами.

ПРЕДПОСЫЛКА

Существенной предпосылкой социальной революции объявлялась революция сознания. Поскольку индивидуальное сознание детерминировалось общественной и культурной ситуацией, ситуационисты развили *маоистскую идею культурной революции* до продуцирования контркультуры и контркультурных ситуаций (отсюда название). Субъектом революции становилась творческая молодёжь. Современный капитализм воспринимался прежде всего как общество потребления, которое противоположно производству – сущностной черте человека. Поэтому отчуждённый от производства потребитель рассматривался практически как «недочеловек» – мишень критики.

ИСТОКИ СИТУАЦИОНИЗМА

Ситуационизм сложился на стыке небольших художественно-политических течений: Леттристского интернационала, Международного движения за имажинистский баухаус, а также Лондонской психогеографической ассоциации. Также в ситуационизме прослеживается влияние *дадаизма, сюрреализма, антигосударственного марксизма и флюксуса*. Большое влияние на идеологию группы оказало также восстание в Венгрии 1956 г. и возникшие там советы рабочих. Признано также влияние «Формуляра нового урбанизма», выпущенного под псевдонимом Жилия Ивена в 1953 году Иваном Щегловым. Движение, названное Ситуационистским интернационалом, было основано в 1957 г. в итальянском городе Коза д'Аросса. Единоличным лидером и теоретиком движения стал француз Ги Дебор – *его часто упрекали* в диктатуре по отношению к другим членам движения. Кроме того, участие в SI принимали шотландский писатель Александр Троччи, английский писатель Ральф Рамни (основатель Лондонской психогеографической ассоциации – был одним из первых изгнан из SI), датский художник-вандалист Асгер Йорн, ветеран венгерского восстания Аттила Котани, французская писательница и художница Мишель Бернштейн (жена Ги Дебора), а также Рауль Ванейгем. В отличие от многих других художественно-политических движений Европы того времени, ситуационизм проповедовал не эпатаж или эстетическое созидание, а «прямое политическое

FEATURE TEXT GREEK REGULAR, REGULAR ITALIC, BOLD, 8/11 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

Εννοιολογικό σχέδιο

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

Ιστορική εξέλιξη

Το κίνημα των Σιτουασιονιστών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα θεωρητικά θεμέλια της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroscia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του Λονδίνου» που είχε ιδρύσει ο Ραλφ Ράμνεϊ και των Λετριστών που αναφέρθηκαν

FEATURE TEXT GREEK BOLD, BOLD ITALIC, 8/11 PT

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΤΑΝ καλλιτεχνικό κίνημα στον ακροαριστερό χώρο στην Ευρώπη της δεκαετίας του 1960. Συγκροτήθηκε από θεωρητικούς καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, πολιτικούς και άλλους. Η δράση τους επηρέασε την πολιτική γραμμή της Αριστεράς καθώς και τα γεγονότα που ξέσπασαν τον Μάιο του 68 στην Γαλλία. Στον τομέα της τέχνης επηρέασαν την μαζική κουλτούρα. Ήταν μια μικρή ομάδα που αποτελείτο από 40 έως 75 άτομα. Διαλύθηκε το 1972.

ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Οι Σιτουασιονίστες δρούσαν στο περιθώριο μεταξύ τέχνης, πολιτικής, αρχιτεκτονικής και πραγματικότητας. Σκοπός τους ήταν η υλοποίηση των υποσχέσεων των καλών τεχνών στην καθημερινή ζωή. Για να πετύχουν τον σκοπό τους δήλωσαν ως απαίτηση την καθαίρεση των θεσμών των καταναλωτικών αγαθών, της έμμισθης εργασίας, της τεχνοκρατίας και των ιεραρχιών. Διατύπωσαν την θεωρία της «θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης των καταστάσεων» και απαίτησαν να γίνει η ζωή καλλιτέχνημα. Οι ιδέες τους διαδόθηκαν και βρήκαν απήχηση σε διεθνή κλίμακα μέχρι σήμερα.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ

Το κίνημα των Σιτουασιονιστών πρωτοεμφανίστηκε στις αρχές του 1950 στην Γαλλία. Επηρεάστηκαν από τον Ζαν Πωλ Σαρτρ και τον Καμύ. Πρωταγωνιστής ήταν ο Γκυ Ντεμπόρ, ο οποίος έθεσε τα θεωρητικά θεμέλια της ομάδας. Ο Ντεμπόρ ήταν 19 χρονών όταν το 1951 ήρθε σε επαφή στις Κάννες με τους Λετριστές, μια ομάδα πρωτοποριακών καλλιτεχνών με σουρεαλιστική παράδοση. Οι Λετριστές είχαν έρθει για να δουν το έργο του Ισιντόρ Ισού. Οι Λετριστές δημιούργησαν σκάνδαλο, επειδή το στιλ τους ήταν πολύ μποέμικο για την εποχή εκείνη, πράγμα που γοήτευσε τον νεαρό Ντεμπόρ και τους ακολούθησε. Οι Λετριστές εξέδιδαν το περιοδικό *Πότλαχ*, στο οποίο διατυπώθηκαν οι πρώτες ιδέες των Σιτουασιονιστών. Μερικά μέλη των Λετριστών ίδρυσαν την *Λετριστική Διεθνή*, έναν από τους προδρόμους της Καταστασιακής Διεθνούς. Με τα σκάνδαλα που προξενούσαν οι Λετριστές προκαλούσαν συχνά το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Το Πάσχα του 1950 ένας Λετριστής γλύτωσε από το λιντσάρισμα όταν, μασκαρεμένος καλόγερος, κατάφερε να μπει στην *Μητρόπολη της Παναγίας των Παρισίων* και να ανακοινώσει την ώρα της θείας λειτουργίας ότι ο Θεός είναι νεκρός. Η Καταστασιακή Διεθνής ιδρύθηκε στις 28 Ιουλίου του 1957 στο Cosio d'Arroscia της Ιταλίας υπό την συγχώνευση τριών ομάδων, του «Κινήματος υπέρ του φανταστικού Μπαουχάους» που είχε ιδρύσει ο ζωγράφος Asger Jorn, της «Ψυχογεωγραφικής Εταιρείας του Λονδίνου» που είχε ιδρύσει ο Ραλφ Ράμνεϊ και των Λετριστών που

STYLES INCLUDED IN COMPLETE FAMILY

Feature Text LCG Regular
 Feature Text LCG Regular Italic
 Feature Text LCG Bold
 Feature Text LCG Bold Italic
 Feature Text LCG Extrabold
 Feature Text LCG Extrabold Italic

SUPPORTED LANGUAGES

Afrikaans, Albanian, Asturian, Azerbaijani, Bashkir, Basque, Belarusian, Breton, Bosnian (Cyrillic), Bosnian (Latin), Bulgarian, Catalan, Chechen, Cornish, Croatian, Czech, Danish, Dutch, English, Esperanto, Estonian, Faroese, Finnish, French, Galician, German, Greek, Greenlandic, Guarani, Hawaiian, Hungarian, Ibo, Icelandic, Indonesian, Irish Gaelic, Italian, Kazakh, Kurdish, Kyrgyz, Latin, Latvian, Lithuanian, Livonian, Macedonian, Malagasy, Maltese, Maori, Moldavian (Cyrillic), Moldavian (Latin), Mongolian (Cyrillic), Mongolian (Latin), Norwegian, Occitan, Polish, Portuguese, Romanian, Romansch, Russian, Saami, Samoan, Scots, Scottish Gaelic, Serbian (Cyrillic), Serbian (Latin), Slovak, Slovenian, Spanish (Castilian), Swahili, Swedish, Tagalog, Tajik, Tatar, Turkish, Ukrainian, Uzbek (Cyrillic), Uzbek (Latin), Walloon, Welsh, Wolof

CONTACT

Commercial Type
 277 Grand Street #3
 New York, New York 10002

office 212-604-0955
 www.commercialtype.com

COPYRIGHT

© 2026 Commercial Type. All rights reserved.
 Commercial® is a registered trademark and Feature™
 is a trademark of Schwartzco Inc., dba Commercial Type.

This file may be used for evaluation purposes only.

ABOUT THE DESIGNERS

Christian Schwartz (born 1977) is a partner, along with Paul Barnes, in Commercial Type, a foundry based in New York and London. A graduate of Carnegie Mellon University, Schwartz worked at MetaDesign Berlin and Font Bureau prior to spending several years working on his own before forming Schwartzco Inc. in 2006 and Commercial Type in 2008. Schwartz has published fonts with many respected independent foundries, and has designed proprietary typefaces for corporations and publications worldwide.

Schwartz's typefaces have been honored by the Smithsonian's Cooper Hewitt National Design Museum, the New York Type Directors Club, and the International Society of Typographic Designers, and his work with Barnes has been honored by D&AD. As part of the team that redesigned *The Guardian*, they were shortlisted for the Designer of the Year prize by the Design Museum in London. Schwartz and Barnes also were named two of the 40 most influential designers under 40 by *Wallpaper**, and Schwartz was included in *Time* magazine's 2007 'Design 100'. In early 2007, Schwartz and German design luminary Erik Spiekermann were awarded a gold medal by the German Design Council (Rat für Formgebung) for the typeface system they designed for Deutsche Bahn.

Berton Hasebe (born 1982) moved from Hawaii to study and work in Los Angeles, obtaining a BFA from Otis College of Art and Design in 2005. In 2007 he moved to the Netherlands to study type design through the Type and Media masters course at the Royal Academy of Art (KABK) in The Hague. Berton has resided in New York since 2008, and was a staff designer with Commercial Type from 2008 to 2013, when he left to start his own studio.

Berton's typefaces have been awarded by the New York and Tokyo Type Directors Club, the ATypI, and the Brno Biennial. In 2012 he was awarded Print Magazine's 20 Under 30 Award. Berton has previously taught at Parsons School of Design, the Type@Cooper Extended Program at The Cooper Union, and the University of the Arts in Philadelphia.

Ilya Ruderman is a type designer living and working in Barcelona. His interest in type came from his undergraduate studies at the Moscow State University of Print with Alexander Tarbeev, and as his interest developed into a passion he chose to attend the Type and Media master's course at the Royal Academy of Art (KABK) in The Hague.

After graduating from Type and Media, he consulted on typefaces and editorial design for clients in Russia and abroad, while teaching and lecturing extensively. In 2014 he founded CSTM Fonts with Yury Ostromentsky, and in 2016 the two founded distributor Type Today, specializing in typefaces that support Cyrillic.

Panagiotis Haratzopoulos is an Athens-based designer specializing in Greek type design and typography. Born in 1967 in Athens, Panos studied graphic design in Polytechnic College in Athens and then acquired an MA in Graphic Fine Arts from the University of Kent in England. He is specialised in type and multimedia design, and has designed websites and CD-ROMs for large cultural institutions and museums. Together with Yiannis Kouroudis he started Cannibal (www.fonts.gr) in 1995.

An accomplished type designer, Panos has created original designs for clients in Greece as well as Greek versions of well-known typefaces for a range of typefoundries in Europe and the United States, including Christian Schwartz's Neutraface, Farnham, Amplitude, Stag, and Stag Sans.